Hồi thứ sáu mươi sáu
Thiên Cường tấn cống Thạch La
Ngô Khởi sát thê cầu tướng

Nói về vua Kiệm Công nước Hàn đương khi lâm triều, xảy thấy quan Huỳnh môn vào tâu rằng:

– Nay có sứ thần nước Tống tới xin ra mắt.

Kiệm Công cho vào. Sứ tới trước Kim Loan điện triều kiến xong rồi dâng biểu lên cho Kiệm Công xem. Kiệm Công xem kỹ hồi lâu bèn nghĩ rằng: "Tưởng nó tới có việc chi có ích, không dè nó đi xin giúp binh, như đánh với ai còn dám tung hoành, chớ đánh Chung Vô Diệm thì mình phải mang tai họa."

Kiệm Công cứ ngồi suy nghĩ hoài không biết tính làm sao, xảy thấy có lão tướng là Triệu Đại bước ra tâu rằng:

– Tôi có một thằng cháu ngoại tên là Trương Thiên Cường, nó đã thông lão văn chương, lại biết thiên văn địa lý. Những là Thạch la, Thạch cổ, nó đánh vào tiếng kêu in hịt chẳng sai, thật là một đấng anh tài, xin phong quan chức cho nó rồi sai nó qua Tề quốc để thử sức với Chung Vô Diệm coi thế nào. Nếu như bên Tề không thắng được nước Hàn thì phải nhượng nước Hàn làm thượng quốc.

Kiệm Công nghe tâu cả đẹp, liền giáng chỉ đòi Thiên Cường vào chầu. Quan Huỳnh môn vâng lệnh duổi mau đòi Thiên Cường vào triều kiến giá.

Khi Thiên Cường tới trước Kim Loan điện, triều bái Hàn vương xong rồi, Hàn vương phán rằng:

– Trẫm hãy phong cho gã chức Tư thiên chưởng án, đem Thạch la, Thạch cổ qua sứ bên nước Tề. Thành công rồi trẫm sẽ gia phong, phải lĩnh mệnh mà đi cho kịp.

Thiên Cường tạ ơn lãnh biểu lui ra, Hàn vương truyền bãi chầu.

Nói về Trương Thiên Cường sinh ra cũng thấp lùn, hình dạng chẳng khác như Yến Anh, tính khí lại cương cường, và học hành cũng thông thái. Những đồ triều quan triều đại cũng xem như vật thường và lại chẳng hay đầu luỵ ai, lòng chán việc phồn hoa danh lợi.

Nay vì cậu là Triều Đại tiến cử, bị mạng vua nên chẳng dám chối từ, lui về nhà nói lại cho cậu hay, một người một ngựa đường xa rong ruổi. Chẳng thèm dùng tùng hành quân sĩ, cứ một mình thẳng chỉ Lâm Tri, lên đèo qua biển mấy khi đã gần tới kinh thành Hỗn Hải.

Đây nói về Tuyên Vương với Chung hậu đương khi vợ chồng yến ẩm vui chơi, bỗng thấy trận gió thổi qua, Chung hậu biết có điềm chi lạ bèn đánh tay làm một quẻ mới hay các việc bên nước Hàn. Khi ấy vùng cười ré một mình, Tuyên Vương thấy lạ mới hỏi đầu đuôi tự sự. Chung hậu thưa:

– Tức cười Hàn vương vô tri, nghe lời Triệu Đại gian thần, sai Thiên Cường đem những Thạch cổ, Thạch la tới cống mà khảo tài cùng thần hậu. Hai vật đó thật cũng là trân báu trong đời này, duy có một mình Thương Oải Tặc đánh được mà thôi. Nếu như mình đánh chẳng bằng người, thì phải chịu làm hạ quốc.

Tuyên Vương nghe nói cả kinh hỏi rằng:

– Việc đó như vậy, bây giờ ngự thê toan liệu kế gì?

Chung hậu thưa:

– Xin chúa thượng chớ ưu tư để mặc thần thê lo liệu.

Kế đó, Thiên tử truyền bãi yến, Chung hậu đi thẳng tới Ngoạn hoa đình, hoạ phù niệm chú và triệu thần linh. Âm nhạc tiên đồng ở thinh không sa xuống, đến ra mắt Chung hậu hỏi rằng:

– Chẳng hay pháp chủ đòi tiểu thần tới đây có việc chi sai khiến?

Chung hậu nói:

– Hàn vương sai Thương Oải Tặc đem Thạch la, Thạch cổ khảo tài với Ai gia, nên phiền tiên đồng ra đón trước đường phá hai món bảo bối ấy.

Tiên đồng vâng lệnh hóa kim quang bay tuốt. Chẳng bao lâu tới đám rừng tòng, dùng thần nhãn thấy Thiên Cường đang đi dưới chân núi, tiên đồng liền thu kim quang sa xuống, hóa ra một tên mục đồng cưỡi trâu vừa đi vừa hát nghêu ngao. Kế gặp Thiên Cường thì chúm chím cười và hỏi rằng:

– Quan khách mang vật chi đó, hãy đưa cho ta xem chơi?

Thiên Cường nghe hỏi cũng tức cười và đáp rằng:

– Vật đó thật là bảo bối, những Thạch cổ, Thạch la. Hàn vương sai ta đem cống cho nước Tề, như ai đánh được nó kêu thì là thượng quốc.

Tiên đồng cười và nói rằng:

– Mi thật không biết nước Tề thiếu chi kẻ nhân tài, chẳng cần là Thạch cổ, Thạch la, dầu Mộc cổ Mộc la cũng đánh kêu được hết.

Thiên Cường nổi giận nói rằng:

– Thằng nhỏ này nói phách, mi đánh được thì đánh thử coi.

Tiên đồng liền rút cây roi, lấy Thạch cổ Thạch la mà đánh, hễ đánh vào đâu thì tiếng kêu inh ỏi chẳng sai. La thì đánh kêu tiếng la, còn trống thì đánh theo tiếng trống.

Thiên Cường nghe rồi thất sắc mới nghĩ rằng: "Trong thiên hạ tưởng là có một, ai dè bên nước Tề cũng lắm kẻ anh tài, uổng công trình ta mang quảy đem tới đây, nay hóa ra đồ vô dụng."

Nghĩ rồi bèn cầm hai món bảo bối ấy đập vào trong đá nát tan. Tiên đồng vui vẻ hân hoan, lên lưng trâu băng ngàn đi mất.

Khi mục đồng đã cưỡi trâu đi mất rồi, Thiên Cường ngồi ngẫm nghĩ hồi lâu, nửa muốn đi qua Tề, nửa muốn trở về nước. Ngặt vì đem đi có hai món báu linh lại thua thằng chăn trâu nhỏ nên tức mình đã đập bể nát tan, bây giờ còn có ba tấc lưỡi văn chương, hãy tới đó thử tài cho biết.

Suy đi nghĩ lại rồi lên ngựa thẳng tới Đông Tề. Lúc tới Ngọ Môn, quan Huỳnh môn liền tâu với Thiên tử hay rằng:

– Nay có Hàn quốc sứ thần tới xin ra mắt.

Tuyên Vương nghe nói có hai chữ Hàn bang thì sai nội thần vào thỉnh Chung hậu lâm triều rồi mời sứ thần kiết giá. Trong giây lát quân dẫn Thiên Cường vào trước Kim Loan điện, Thiên Cường xem thấy Tuyên Vương ngồi Cửu long đơn ở giữa, còn Chung hậu cũng ngồi cái Phụng ỷ gần bên, văn võ triều thần hầu hai hàng, rất nên oai nghiêm tề chỉnh. Xem rồi thì đã có ý khen phục, liền quỳ xuống lạy và tâu rằng:

– Hàn Công Kiệm giá hạ chức làm Tư thiên giám, tên là Trương Thiên Cường, phụng mạng của quốc vương cầu chúc thượng bang muôn tuổi.

Chung hậu hỏi:

– Ngươi phụng mạng Hàn vương tới, có bảo bối gì hãy dâng lên cho ta xem thử.

Thiên Cường tâu rằng:

– Muôn tâu vạn tuế và Quốc mẫu, người ta thì bảo bối hay đem theo bên mình, còn ngu thần lại để nằm trong bụng. Những là cửu lưu tam giáo, địa lý thiên văn. Xin sai ai ra tỉ thí với ngu thần, kẻ thắng được thì làm thượng quốc. Nếu Tề bang bất lực, phải nhượng Hàn quốc làm thượng bang. Một lời giao ước rõ ràng rồi sau không được nghi nan từ chối.

Chung hậu nói:

– Thiên văn với địa lý, Ai gia chẳng biết sót việc gì. Ngươi hãy nói đi cho Ai gia nghe việc phải quấy rồi sau sẽ phân biện.

Thiên Cường vâng lệnh, nói việc thiên văn âm dương, bất ngoại ngũ hành, khí nhẹ lên làm trời để che thiên hạ, đủ các môn phong vân sương lộ và bốn mùa xuân hạ thu đông. Châu thiên oanh khắp một vòng cũng đủ kim mộc thuỷ hỏa thổ. Chung hậu hỏi:

– Ngươi thông việc thiên văn như vậy, có vật gì ví với trời không?

Thiên Cường tâu rằng:

– Trời và người cùng một lẽ, trong ngũ tạng con người ta cũng có ngũ hành.

Chung hậu hỏi:

– Ngươi đã nói trời ví được với người, thì đầu con người ta nặng được bao nhiêu cân lượng?

Thiên Cường tâu:

– Đầu người ta cũng như bát quái, sáu cân bốn lượng chẳng sai.

Chung hậu nói:

– Tiểu bối thật là già miệng, dám khi mạng với Ai gia. Đầu người ta thì tám cân tám lượng chẳng sai ngoa, sao ngươi lại nói sáu cân bốn lượng.

Nói rồi liền truyền đao phủ quân dẫn sứ ra chém mà lấy đầu đem vào cân cho biết. Thiên Cường tâu rằng:

– Nếu như tôi đã chết, thì có ai biết sự Quốc mẫu nói đó chân giả lẽ nào?

Tuyên Vương cả cười mà rằng:

– Hàn Kiệm Công thật là vô đạo, cả gan cho thằng lùn tới đây mà khi dễ thượng bang. Tội ngươi muôn thác cũng cam, trẫm e nỗi liệt cường nghi luật. Bây giờ phải đánh đòn bốn chục và sơn hai con mắt lại mà đuổi ra khỏi thành.

Quân ngự lâm vâng lệnh dẫn Thiên Cường ra đánh đòn bốn chục. Đánh rồi sơn bịt hai con mắt lại, dắt ra khỏi Ngọ Môn đuổi tuốt. Khi Thiên Cường ra khỏi kinh thành rồi, hai con mắt không thấy, chẳng biết tính làm sao, phải mướn người đem đường, lên ngựa thẳng về Hàn bang tức tốc.

Lúc này đương khi Hàn Kiệm Công lâm triều, quan Huỳnh môn vào tâu rằng:

– Trương Thiên Công đi sứ đã về, còn ở trước Ngọ Môn đợi lệnh.

Hàn vương giáng chỉ cho vào. Thiên Cường lò mò tới trước Kim Loan điện triều báo và thuật hết các việc bị đòn cùng bị sơn hai con mắt, lại nói thêm Chung hậu mắng nhiếc nhiều lời. Hàn vương nghe hết tơi bời nổi giận, bèn phán rằng:

– Con xú phụ khi người thái quá, có ai dám lãnh binh giúp nước Tống không?

Hỏi vừa dứt lời có hai tướng bước ra lĩnh mệnh. Hàn vương xem lại thấy Trương Siêu và Thân Kiệt mới hỏi:

– Nay hai tướng xin qua giúp Tống, binh mã muốn dùng bao nhiêu?

Hai người tâu rằng:

– Binh quý tinh bất quý đa, xin mười muôn cũng đủ.

Hàn vương cả đẹp, phong Trương Siêu làm chức Nguyên soái, Thân Kiệt làm chức Đại tướng quân, Thân Long, Thân Phụng làm chức Tả hữu tiên phong, Trương Bưu, Trương Hổ lãnh hậu quân. Sắp đặt xong rồi chờ rạng ngày mai xuất binh giúp Tống.

Nói về Thành vương nước Sở đương lúc lâm triều, quan Huỳnh môn vào tâu rằng:

– Có sứ thần nước Tống xin ra mắt.

Thành vương cho vào. Sứ nước Tống theo quân tới triều bái xong rồi, quỳ dâng văn biểu. Thành vương xem xong rồi phán rằng:

– Cô gia cũng có lòng đánh Tề đã lâu lắm, nên khi trước sai Huỳnh Cái đem Lỗ Lâm. Nay như Nghi vương có chí phục thù thì cô gia cũng sẵn lòng giúp sức.

Sứ thần tạ ơn lui ra trở về nước. Khi sứ thần nước Tống lui ra rồi, Thành vương liền giáng chỉ phong Huỳnh Cái làm chức Nguyên soái, con là Huỳnh Nguyên làm chức Chính tiên phong, Hạng Trưng, Hạng Trí làm chức Tả hữu tham mưu; Dưỡng Nhân, Dưỡng Nghĩa làm chức Tả hữu tiên phong, Ngu Hy, Ngu Liệt làm chức Tả hữu phó đô. Phong chức rồi liền tuyển mười muôn binh, chờ tới ngày mai hưng binh trợ Tống.

Đây nhắc lại tích Huỳnh Nguyên, con đầu của Huỳnh Cái, vốn là người con của Chung hậu, hồi Bạch Liên thánh mẫu dâng nước lên ngập thành Lâm Tri, Chung hậu lâm bồn, bị Tây cung dùng mưu ám hại. Mạnh Thể Vân cứu khỏi, lên Châu Sơn gặp Nguyên nhung Huỳnh Cái, cùng nhau kết nghĩa vợ chồng, nuôi Huỳnh Nguyên nay đà khôn lớn.

Vì lúc nước Việt có sinh ra một lực sĩ tên là Ô Hoạch, sức mạnh hơn muôn người, tới Sở bang thí võ với mỗi người, chẳng có mặt nào địch thủ. Bởi cớ ấy nên Sở vương làm tờ chiêu phu, xuất bảng văn cầu kẻ hiền tài, lúc đó Huỳnh Nguyên tuổi mới mười hai, yết văn bản thử tài cùng Ô Hoạch.

Tới giáo trường thắng luôn ba hiệp, vua Việt thúc thủ xưng thần, bởi vậy cho nên Thành vương sủng ái gia ân, nay phong tới chức tiên phong đi theo cha mà lập công cùng nhà nước. Số là tai nạn Huỳnh Nguyên đã mãn, nay tới kỳ mẫu tử đoàn viên. Sau Điền Nguyên đi rước thầy thuốc tiên đem về mà cứu Chung quốc mẫu.

Nói về Huỳnh Cái phụng mạng xong rồi trở về nhà thuật lại các việc cho phu nhân là Mạnh Thể Vân hay. Thể Vân nói:

– Như nay Nguyên soái đi đánh Tề mà giúp Tống, thiếp cũng nhân dịp muốn về thăm nhà.

Huỳnh Cái nói:

– Việc chinh chiến phu nhân tối kỵ, phu nhân chẳng nên đi mà làm chi. Hãy viết một phong thư để bổn soái tới để hỏi thăm bà con mà đem cho cũng được.

Mạnh Thể Vân vâng lời, lui vào thư phòng suy nghĩ cùng đường không biết viết làm sao. Nếu mà viết rõ ra thì e là Huỳnh Cái hay được, mẹ con ắt là tính mạng chẳng còn, còn như không nói tỏ rõ, thì làm sao cho mẹ con đoàn tụ.

Tính đã hết kế, bèn viết một bài thơ, kẻ có ý xem đó thì hay còn người vô tình thì hiểu làm sao cho thấu. Viết rồi niêm phong lại, ngoài bì đề rằng: Thơ phụng Chung quốc mẫu nương nương, dưới lại viết: Mạnh Thể Vân thư bút. Xong rồi đưa giao cho Huỳnh Cái và dặn rằng:

– Chung hậu thần thông quảng đại, anh em Điền Côn thì võ nghệ cao cường. Phu quân xuất trận xin phải đề phòng, đừng có cho hài nhi cầm thương lên ngựa.

Huỳnh Cái cầm phong thư nói rằng:

– Lời phu nhân nói rất phải, bổn soái nhớ hoài vào dạ.

Việc rồi hai phương phân rẽ vợ chồng, kẻ an trướng phụng người giong chiến trường. Xiết bao dãi gió dầm sương, Sở binh kéo tới Du giang đóng đồn.

Nói về Nghi vương nước Tống, đương lúc lâm triều, thấy các sứ thần trở về phục chỉ, biết nước Hàn, nước Sở bằng lòng giúp sức hưng binh, bèn nhóm văn võ bá quan tới triều môn mà nghị kế. Lúc ấy, xảy thấy quân sư là Huyết Hồ bước ra tâu rằng:

– Muôn tâu chúa thượng, lời xưa có nói: Sơ bất gián thân, nay phò mã là Báu Lăng Quân có người vợ là công chúa ở bên Tề quốc. Tôi sợ nhân tâm man trắc, thì chúng ta mang hoạ lớn chẳng chơi.

Huyết Hồ vừa dứt lời thì Ngô Khởi bước ra tâu rằng:

– Tôi chẳng phải chân tâm quy hàng Tề quốc, thật là xuất ư bất đắc dĩ mà thôi. Nay quân sư nghi hoặc điều ấy, vậy để tôi giết vợ tôi cho mỗi người thấy trước mắt.

Nói rồi bái từ Tống vương, xách gươm trở về dịch đình. Thương hại thay cho công chúa Lăng Hoa, thấy Ngô Khởi mặt giận lườm lườm, chưa kịp buông lời han hỏi thì đã bị một gươm đầu rơi xuống đất, ba hồn lên chín từng mây. Người đời như thế thì thôi, trong thanh sử bia cười ngàn thủa.

Khi Ngô Khởi chém công chúa Lăng Hoa xong rồi xách thủ cấp vào triều mà ra mắt Tống chúa.

Nghi vương xem thấy cả mừng, liền phong cho Huyết Hồ làm quân sư, Ngô Khởi làm Nguyên soái, Kim Nha, Ngân Nha làm tiền bộ tiên phong, Vương Minh, Lưu Thanh thì đi hậu tập. Sai khiến rồi lựa hai mươi muôn binh cường tráng, hiệp với Sở, Hàn kéo tới Lâm Tri.

Nói về vua Tuyên Vương đương lúc lâm triều, có quan Huỳnh môn vào tâu rằng:

– Có biểu văn ngoài Bạch mã quan đưa về cáo cấp, xin Thiên tử định đoạt.

Tuyên Vương truyền lấy biểu đưa xem, mới hay ba nước Hàn, Tống, Sở hợp binh năm mươi vạn tới công phá thành trì.

Xem rồi cả kinh, liền bảo Yến Anh vào Chiêu Dương cung thỉnh Chung hậu lâm triều nghị sự. Yến Anh phụng mạng, thẳng tới Chiêu Dương cung quỳ lạy xong rồi và tâu:

– Có thánh chỉ tuyên triệu.

Chung hậu lật đật bước lên phụng kiệu, thẳng tới Kim Loan điện triều bái Thiên tử. Tuyên Vương xuống ngai cầm tay Chung hậu đỡ dậy dẫn lên ngồi nơi long ỷ. Chung hậu chưa kịp tâu hỏi thì Tuyên Vương đã nói rằng:

– Nay Ngô Khởi hiệp binh ba nước tới đây công phá Lâm Tri, có biểu cáo cấp ở ngoài ải quan nên mời ngự thê tới đây thương nghị.

Chung hậu bèn co tay làm một quẻ, biết mình có tai nạn lâm thân, phen này chẳng đi tới Hoài Nam thì làm sao mẹ con gặp mặt. Cũng là bởi số trời đã định, chắc Nghi vương Tống chúa phải dứt ngôi. Có trời mà cũng có người, tại Ngô Khởi làm cho sinh sự. Coi rồi bèn tâu rằng:

– Muôn việc giao cho thần hậu, xin Thiên tử hãy an lòng.

Tâu rồi, bèn truyền lệnh cho văn võ bá quan sắp đặt chỉnh tề, đợi tới ngày xuất chiến. Kế đó Thiên tử truyền bãi chầu, ai lui về dinh nấy lo theo việc bổn phận.

Đây nói về binh ba nước đến đánh lấy được Bạch mã quan. Quân giữ ải bỏ chạy, Huyết Hồ truyền binh kéo thẳng tới Lâm Tri. Chúng tướng vâng lệnh, đi chẳng tới mấy ngày đã tới kinh thành đại địa, bèn sắp đặt an dinh.

Binh nước Tống đồn binh ở giữa, còn Hàn, Sở đồn thủ tả hữu hai bên. Huyết Hồ lúc này thăng trướng, nhóm chúng tướng tới mà điều khiển và hẹn ngày mai công thành. Như ai liều mình tới trước thì được lấy đầu công, còn ai nhút nhát ở sau thì sẽ xử theo quân luật. Chúng tướng đều cúi đầu vâng lệnh.

Huyết Hồ bèn sai Ngu Hy, Ngu Liệt dẫn năm muôn binh đánh cửa đông; Trương Bưu, Trương Hổ dẫn năm muôn binh phá cửa tây; Vương Minh, Lưu Thanh dẫn năm muôn binh đánh phá cửa bắc.

Sáu viên chiến tướng vâng lệnh, Huyết Hồ lại kêu Huỳnh Cái và Thân Kiệt bảo rằng:

– Cửa phía nam bình thẳng, khá nên lập trận giao phong. Xin hai vị Nguyên nhung phải hết lòng ra sức quyết thư hùng một trận.

Hai vị Nguyên nhung vâng lệnh, dẫn binh tới bố trận tại cửa phía nam, còn Huyết Hồ cưỡi beo vằn đi sau lược trận. Ngô Khởi và Huỳnh Nguyên đi trước làm tiên phong. Phân phát xong rồi, truyền quân đem hạ chiến thư tới trước thành môn mà khiêu chiến.

Nói về Tuyên Vương và Chung hậu lâm triều, vợ chồng đang bàn luận việc quân cơ, xảy thấy quan Huỳnh môn vào tâu rằng:

– Nay có yêu đạo sai người hạ chiến thơ, xin Thiên tử cùng Nương nương định đoạt.

Chung hậu bèn sai Điền Đan và Quốc Anh thống lãnh một muôn binh đến bên dinh Tống mà mai phục, thì hai người nghe Chưởng Tâm Lôi làm hiệu, đùa binh tới đánh Tống dinh.

Trang Bạn thống lãnh Tống Thiên, Tống Vạn hai tướng và một muôn binh cũng nghe Chưởng Tâm Lôi làm hiệu thì phải đùa binh đánh phá vào Sở dinh; Điền Côn thống lãnh Tề Trinh với Tề Phụng và một muôn binh, cũng nghe Chưởng Tâm Lôi làm hiệu thì đánh phá vào dinh Hàn. Còn Liêm Thoại Hoa, Đào Kim Định, Mộng Ngọc Trinh và Mộng Ngọc Nga, mỗi người cũng lãnh một muôn binh, chia ra dông tây nam bắc, dùng theo hiệu cờ, đi ra lược trận.

Các tướng nam nữ vâng lệnh sắp đặt xong rồi, còn Chung hậu thì ở trung dinh sẽ cùng yêu tăng đối địch.